

Ešte majú svoje ciele

Charakteristický hlas Pera Forsberga nezaplavuje zhromaždisko, obrovské reklamné tabule so štedrými sponzormi nelemujú dobehový koridor, tréneri národných výprav neprešľapujú nervózne okolo zbernej kontroly a v cieli počúť len občasné cvaknutie fotoaparátu od zástupcu lokálnej tlače. V porovnaní so seniorskými majstrovstvami, okolo veteránskych majstrovstiev sveta nepanuje až také šialenstvo a hystéria. Ale nič z toho nemôže zatieniť radosť z festivalového pocitu, ktorý veteránske majstrovstvá so sebou stále prinášajú. Aj keď niektorí kvalitní bežci nad nimi len pokrčia ramenami, sú to jediné preteky, kde je postarším ľuďom umožnené otestovať ich oddanosť k športu na medzinárodnej scéne a bojovať o tituly. Tu môžeme rovnako obdivovať niekoho, kto vie odbehnúť trojku pod desať minút ako aj niekoho, kto pri boji s traťou namiesto rýchlosti skôr uprednostní gracióznosť. Okrem obvyklých výziev, tento rok museli pretekári a organizátori pretrpieť aj podrážky odlepujúcu horúčavu. Každý z nich si zaslúžil nielen úžasom pozdvihnuté obočia na našich tvárach, ale aj viac ako štedrú dávku obdivu.

Všetci veteráni to dobre poznajú. Z roka na rok je to ťažšie. Krv v žilách sa mení na lekvár a na kĺboch sa pomaly usádza hrdza. V orientáckom dave sme mohli stretnúť legendy nášho športu, ktoré boli aj tohto roku pripravené dokázať, že ísť tvrdo za cieľom nie je rezervované len pre mladých. Len oni vedia akými prekážkami sa museli prebíjať a aké bremená museli znášať, aby sa tam dostali. Títo ľudia majú jednu vec spoločnú. Každý deň, v tej sekunde keď ráno položia nohy na zem, chcú byť lepšími ako boli včera. Aj to, okrem iných vecí, im prináša ich moment slávy. Prehýbajúce šuplíky s medailami v ich domovoch sa pripravovali na ďalší zásah.

Odštartovalo to šprintovou sobotou a správy o ich úspechoch sme vítali s obrovským "hurá". Pušný prach dokázali udržať suchý a medaile prichádzali aj po zbytok týždňa. Prekonali naše očakávania? Možno ani nie. Výsledky boli fenomenálne, ale nie prekvapujúce. Títo bežci počas svojich dlhých kariér stále vyrážali na trať s bezvýhradnou vierou vo vlastné sily. A ich výkony sú rovnako pôsobivé dnes, ako boli aj pred 10-timi, 20-timi alebo 30-timi rokmi. Ak by vôbec existovala taká pozícia, tak coach veteránskeho tímu by žiaril hrdosťou. Naši veteráni sú špeciálna partia ľudí, šialených ľudí, ale priateľských a srdečných. Možno sme v tom týždni nevideli slzy kotúľať sa dole lícami, ale určite sme tomu boli veľmi blízko. V ten moment boli šťastní a my sme boli šťastní s nimi.

Gulo